

En bok i fängelset.

En ung man berättar för oss om hur en bok av den helige Josemaría förändrade hans liv.

2012-12-06

Jag var 29 år och hade suttit i fängelse i två år på grund av ett brott som jag hade begått. Gud var vid den tiden långt bort i mitt liv. Han var i himlen och jag var på jorden. Men han fanns – det var jag säker på. Jag hade aldrig hört talas om den helige Josemaría Escrivá, tills en syster av Barmhärtighetens döttrar en dag gav mig Guds vänner, en av hans böcker.

Det var efter att ha läst den som jag verkligen var i stånd att säga att Gud inte bara är i himlen eller på jorden, utan att han också finns i mig.

I min barndom hade jag fått en god katolsk uppfostran, men under tonåren hade jag låtit mig ryckas med av mina kompisar: "Gud finns inte, det är struntprat, man måste utvecklas, upptäcka nytt..." Det var alltså nödvändigt att någon återtog ledningen, och det är den helige Josemaría som talade till mig genom sin bok.

Jag hade tagit bort Herren från mitt liv. Jag hade svikit honom och först nu förstod jag att Gud inte är ett journummer man kan ringa till när man har problem, utan att man måste älska honom i allt och alla och alltid vara vid hans sida, eftersom vi inte kan göra något utan honom.

Denna bok hjälpte mig att slå in på en väg som jag idag inte är beredd att

släppa. Jag har börjat läsa alla böcker av den helige Josemaría och lånar ut dem till mina kamrater i fängelset: de har inte lämnat dem tillbaka till mig!

Korset från Världsungdomsdagen (VUD) transporterades till vårt fängelse, och det gjorde mig mycket rörd: en fantastisk idé. Jag fick en dröm som jag ville förverkliga. Jag ville se till så att min syster skulle kunna åka till Världsungdomsdagen och att vi båda skulle delta. Jag arbetade i fängelsets tvätteri och tjänade inte mycket, men genom att lägga undan allt jag tjänade skulle det i alla fall vara möjligt att genomföra.

Min syster var vid den tiden 20 år. Hon studerade medicin och hade ingen möjlighet att göra denna resa. Min familj var splittrad, eftersom min far hade lämnat min mor och övergivit dem båda. De var praktiskt

taget utan hem. Han betalade i alla fall studierna för min syster, som klarar sig med stor möda.

Med denna entusiastiska plan satte jag hela min förhoppning till Herren, och efter ett år av försakelse samlade jag ihop summan, som jag skickade till henne. Hon kunde anmäla sig till VUD med biskopskonferensens officiella grupp där i landet.

Drömmen gick i uppfyllelse, men jag vägrades tillåtelse att delta i VUD. Jag hade avverkat fyra års fängelse av sex och jag hade ännu tre månader kvar innan jag kunde släppas ut under övervakning. Fast man visste att min syster kom och att jag hade bemödat mig så mycket för detta, vägrade man ändå att ge mig tillståndet, utan någon egentlig anledning.

Två månader före VUD slet jag mitt hår: jag hade skrivit brev till fängelsedirektören, till domaren och

till ordningsmakten för straffövervakningen. Jag förklarade allt för dem och sade hur mycket jag ville vara med i VUD tillsammans med min syster, som jag inte hade sett på fyra år, och inte heller någon annan i min familj som bodde långt från den plats där jag satt i fängelse. Eftersom jag inte fick något svar, började jag tappa hoppet. VUD var där, helt nära, och jag var nära att bryta ihop. Då började min syster en novena med böner till den helige Josemaría: nio dagar av uppoftningar, bön och andakt för att be honom om förböner för att man skulle ge mig detta så nödvändiga tillstånd.

Jag hade vant mig vid tanken att återse min syster i Madrid i augusti. Det var det som var det viktiga för mig. Men inom mig gjorde jag uppror: att inte kunna vara med henne efter alla dessa ansträngningar, så många

försaker och sedan finna sig i att bara träffa henne två timmar i följd bakom en fönsterruta! En så lång resa för så lite!

Men undret skedde. Min syster avslutade sin novena, och dagen efter, på tionde dagen, fick jag meddelandet från myndigheterna att de gav mig tillstånd att lämna fängelset de tio dagarna under VUD för att träffa henne i Madrid.

Jag kunde knappt tro det. VUD började och jag återsåg min syster. Höjdpunkten denna vecka var ungdomarnas möte med Påven i Cuatro Vientos. Den natten bestämde jag mig för att inte längre låta Herren vänta på mig utan ge honom mitt liv och viga hela mitt liv åt honom. Att leva heligt, helga mitt arbete, mina studier som jag återtagit och helga mitt och andras liv.

Den helige Josemaría har lärt mig att leva: denne man har fått mig att

reagera. Jag har honom att tacka för vad jag är. Han har utvecklat mig andligen och hjälpt mig att rena mitt inre, att förlåta och att be om förlåtelse, att förlåta även mig själv. Han har visat mig att Jesus verkligen är vår vän, att han verkligen älskar oss mer än någon annan. Innan jag mötte honom, hade jag ingenting, var jag ingenting. Nu är jag lycklig och mitt liv har, tack vare honom, återfunnit sin mening.

Jag har avtjänat mitt straff, jag har kommit hem igen. Allt hände tack vare Gud, som har tagit mitt liv för att ge mig det tillbaka. Jag har gett honom det och nu förbereder jag mig för att med Guds hjälp börja på prästseminariet.